

Lira lui Orfeu

Daniel Vișan-Dimitriu

Merg pe-un țărm sălbatic, agitând prin gânduri
Ani ce-au fost odată și acum își tac
Zilele ferice, ferecate-n scânduri
Ce mai au, în visuri, viață de copac.

Pașii mei, din pietre, fac să se audă
Sunete ciudate ca și când un eu
Vrea să se ridice dintr-o soartă crudă,
Ca în vremea veche-a lirei lui Orfeu.

Țîmpul amurgește și se îngustează
Înspre orizonturi ce-mi erau un țel,
Iar acum, când cerul mi se înserează,
Drumul meu se-ndreaptă către un tunel.

Mă oprește-o voce care mă îmbie,
Din rostogolirea mării în amurg,
Spre imensitatea dintr-o veșnicie
Înspre care toate viețile se scurg.

Stelele mă-ndeamnă să îmi schimb cărarea,
Să le fac, din șoapte murmurate, cânt,
Să-mi aduc pe țărmul unde-mi tac visarea
Versul ce tranformă pietrele-n cuvânt.

Noaptea îmi cuprinde trupul ca o toamnă
Care-mi schimbă pașii de pe drumul greu.
Veșnicia rece, pentru mine-nseamnă
Doar însingurarea lirei lui Orfeu.